

Sygn. akt II K 1116/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Marta Czapska

w obecności oskarżyciela Prokuratora Katarzyny Ryniewicz – Smela

po rozpoznaniu dnia 07 września 2015 r. i 16 października 2015 r. na rozprawie w Legionowie sprawy :

I. C. , córki J. i A. z d. A. , ur. (...) w Ł.

oskarżonej o to, że :

w dniu 30 września 2014 roku w miejscowości C. , przy ul. (...) gmina J. , woj. (...) używał groźby bezprawnej pobicia , w celu wywarcia wpływu na zeznania świadka J. R. w postępowaniu za 2 Ds. 1384/14

to jest o czyn z art. 245 k.k.

1. Oskarżoną I. C. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu ;
2. Na podstawie art. 632 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 1116/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 września 2014 r. J. R. złożył w Komisariacie Policji w J. zawiadomienia o popełnieniu czynu z art. 158 § 1 k.k. na jego szkodę. J. R. w zawiadomieniu tym wskazał iż w dniu 28 września 2014 r. do jego domu przy ul. (...) w C. wtargnęli braci C. którzy go pobili .

W dniu 30 września 2014 r. zostało wszczęte dochodzenie sygn. akt Prokuratorskich 2 Ds. 1384/14 w sprawie : „w dniu 28 września 2014 r. w C. przy ul. (...) gm. J. woj. (...) , M. C. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym sprawcą wziął udział w pobiciu J. R. w ten sposób , że bili go pięściami oraz metalowym prętem po całym ciele w wyniku czego spowodowali u niego obrażenia ciała w postaci : rozcięcia głowy , zasinienia na lewej nodze , zasinienia na plecach na lewym przedramieniu oraz na obu nadgarstkach narażając tym pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia to jest popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k.” (k. 13) .

W dniu 30 września 2014 roku oskarżona I. C. – matka M. C. nie była w miejscu zamieszkania J. R. w miejscowości C. , przy ul. (...) gmina J. , woj. (...) . Oskarżona I. C. tego dnia nie rozmawiała z J. R. i tym samym nie używał groźby bezprawnej pobicia , w celu wywarcia wpływu na zeznania świadka J. R. w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w L. sygn. akt. 2 Ds. 1384/14 .

I. C. , ma ukończone 51 lat, jest mężatką , ma na utrzymaniu 2 dzieci , bezrobotna utrzymuje się z zasiłku (...) w J. , nie była karana (k. 55) , nie leczyc się psychiatrycznie ani odwykowo.

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : wyjaśnień oskarżonej I. C. (k. 33v i k. 71) , częściowo zeznań świadka : J. R. (k. 7-7v, k. 19v, k. 20 , k. 21-22 , k. 59) , notatki urzędowej (k. 1) , protokołu zatrzymania osoby (k. 3) , protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego (k. 4) , notatki urzędowej (k. 5) , dokumentacji fotograficznej (k. 8-9) , dokumentacji lekarskiej (k. 10-12) , opinii lekarskiej (k. 24) i karty karnej (k. 55) .

I. C. stanęła pod zarzutem , iż : w dniu 30 września 2014 roku w miejscowości C. , przy ul. (...) gmina J. , woj. (...) używał groźby bezprawnej pobicia , w celu wywarcia wpływu na zeznania świadka J. R. w postępowaniu za 2 Ds. 1384/14 tj. popełnienia czynu z art. 245 k.k. .

Oskarżona I. C. w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie przed Sądem nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu (k. 33v i k. 71) . Oskarżona I. C. wyjaśnił że w dniu 30 września 2014 r. nie rozmawiała z pokrzywdzonym J. R. . Oskarżona I. C. wskazała iż nigdy nie rozmawiała z J. R. na temat jego pobicia i nigdy mu nie groziła .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej I. C. jako jasnym dokładnym i logicznym oraz korespondującym z całością materiału dowodowego zebranego w sprawie , zwłaszcza zeznaniami świadka J. R. złożonymi na rozprawie przed Sądem w dniu 07 września 2015 r. (k. 59) . Z tych zeznań świadka J. R. wynika wprost iż w dniu 30 września 2014 r. nie rozmawiał z oskarżoną I. C. . J. R. stwierdził kategorycznie iż oskarżona I. C. nigdy nie wpływała na jego zeznania i nie groziła mu w żaden sposób (k. 59) . Wyżej wskazane fakty potwierdzają prawdziwość wyjaśnień oskarżonej I. C. .

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. R. złożonym na rozprawie przed Sądem w dniu 07 września 2015 r (k. 59) . Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka J. R. złożonym w postępowaniu przygotowawczym odnośnie faktu w jakich okolicznościach i przez kogo został pobity w dniu 28 września 2014 r. w zakresie jakim korespondują one z jego zeznaniami złożonymi na rozprawie przed Sądem. W tym zakresie zeznania świadka J. R. są jasne , dokładne i logiczne oraz korespondują z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza z wyjaśnieniami oskarżonej I. C. w zakresie jakim Sąd dał im wiarę .

Sąd nie dał wiary natomiast w pozostałej części zeznaniom świadka J. R. zwłaszcza w zakresie jakim opisał w swoich zeznaniach w postępowaniu przygotowawczym iż w dniu 30 września 2014 r. oskarżona I. C. była na jego posesji i powiedziała mu iż „ jak nie wycofa swoich zeznań to „wyrzyga” te słowa” oraz że obawia się tych słów (k. 19v) jako wewnętrznie sprzecznym , niejasnym i nielogicznym. Należy zauważyć iż świadek J. R. w swoich zeznaniach złożonych na rozprawie przed Sądem stwierdził iż w dniu 30 września 2014 r. nie rozmawiał z oskarżoną I. C. . J. R. podniósł również iż oskarżona I. C. nigdy nie wpływała na jego zeznania i nie groziła mu w żaden sposób (k. 59) . Ponadto świadek J. R. wskazał w swoich zeznaniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym iż w dniu 30 września 2014 r. oskarżona będąc na jego posesji przy ul. (...) w C. miała powiedzieć do niego „ jak nie wycofa swoich zeznań to „wyrzyga” te słowa” (k. 19 v) . Jednak w ocenie Sądu słowa te nawet jeżeli zostały wypowiedziane przez oskarżoną nie stanowią groźby bezprawnej . Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość zeznań świadka J. R. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Natomiast zeznania świadka : P. C. (k. 18v) – syna oskarżonej I. C. którym Sąd dał wiarę w całości, nie pozostają w żadnym związku z zarzutami postawionymi oskarżonej i tym samym nie mogły stanowić podstawy ustaleń stanu faktycznego w niniejszej sprawie .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , które zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 245 k.k. stanowi iż karze podlega kto używa przemocy lub groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na świadka, biegłego, tłumacza, oskarżyciela albo oskarżonego lub w związku z tym narusza jego nietykalność cielesną. Przedmiotem ochrony przepisu art. 245 k.k. jest zarówno niezakłócona realizacja zadań wymiaru sprawiedliwości, jak i wolność oraz nietykalność wymienionych w nim osób, które, spełniając obowiązki określone prawem, przyczyniają się do realizacji tych zadań i z tego powodu powinna im być zapewniona ochrona prawna. Penalizacji podlega używanie przemocy lub groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na świadka, biegłego, tłumacza, oskarżyciela albo oskarżonego lub dopuszczenie się naruszenia nietykalności cielesnej w związku z ich czynnościami. (za Komentarz do art. 245 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV.) Jest to przestępstwo powszechne, formalne (bowiem do jego znamion nie należy skutek w postaci rzeczywistego wywarcia wpływu na czynności osób w przepisie wskazanych), które może być popełnione jedynie z zamiarem bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu (dolus coloratus), bowiem sprawca działa w celu wywarcia wpływu. Przepis art. 245 stanowi lex specialis w stosunku do art. 191 § 1 k.k. , jak również w stosunku do art. 217 § 1 k.k. (za Komentarz do art. 245 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz praktyczny, Oficyna, 2007, II wyd.) .

Jeżeli chodzi o czyn zarzucony oskarżonej I. C. nie można stwierdzić iż popełniła ona czyn z art. 245 k.k. . Należy wskazać iż oskarżona I. C. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i kategorycznie zaprzeczyła by w dniu 30 września 2014 r. rozmawiała z pokrzywdzonym J. R. oraz stwierdziła że nigdy mu nie groziła (k. 71) . Fakt ten potwierdził w swoich zeznaniach złożonych na rozprawie przed Sądem w dniu 07 września 2015 r. świadek J. R. który stwierdził iż w dniu 30 września 2014 r. nie rozmawiał z oskarżoną I. C. . J. R. kategorycznie wskazał że oskarżona I. C. nigdy nie wpływała na jego zeznania i nie groziła mu w żaden sposób (k. 59) .

Dodatkowo należy podnieść iż w rozumieniu art. 115 § 12 k.k. groźba bezprawna to: groźba karalna, czyli groźba, o której mówi art. 190 k.k. (groźenie innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub na szkodę osoby najbliższej, jeżeli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona), groźba spowodowania postępowania karnego , groźba rozgłoszenia wiadomości uwłaczającej czci zagrożonego lub jego osoby najbliższej. W powyższej sprawie słowa jakie rzekomo miała wypowiedzieć w dniu 30 września 2014 r. oskarżona I. C. do pokrzywdzonego J. R.: „jak nie wycofa swoich zeznań to „wyrzyga” te słowa” (k. 19 v) nie może zostać uznana za groźbę bezprawną w rozumieniu art. 115 § 12 k.k. . Dlatego w ocenie Sądu zgromadzony w sprawie na etapie postępowania przygotowawczego materiał dowodowy zwłaszcza zeznania pokrzywdzonego J. R. z dnia 02 października 2014 r. (k. 19) nie dawały podstaw by przedstawić oskarżonej I. C. zarzut popełnienia przez nią czynu z art. 245 k.k. opisany w zarzucie aktu oskarżenia. Ponownie należy podnieść że pokrzywdzony J. R. w swoich zeznaniach złożonych na rozprawie przed Sądem w dniu 07 września 2015 r. kategorycznie zaprzeczył by oskarżona w jakiegokolwiek sposób mu groziła w związku z jego zeznaniami i stwierdził iż nie obawia się oskarżonej (k. 59) .

Tym samym w powyższej sprawie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego nie można stwierdzić iż oskarżona I. C. dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 245 k.k. . Dlatego Sąd rozstrzygnął wszelkie wątpliwości których nie usunięto w postępowaniu dowodowym na podstawie art. 5 § 2 k.p.k. na korzyść oskarżonej I. C. i uniewinnił ją od popełnienia zarzucanego jej czynu .

Na podstawie art. 632 k.p.k. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.